

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudkyň Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a Mgr. Blanky Fauré v exekuční věci

oprávněných: a) **V. F.**, narozena dne xxx
bytem xxx
b) **A. M.**, narozena dne xxx
bytem xxx
obě zastoupeny advokátem JUDr. Karlem Kulhánkem
sídlem Janáčkovo nábřeží 57, 150 00, Praha 5 – Malá Strana

proti
povinnému: **V.H.**, narozen dne xxx, IČO xxx
bytem xxx
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Novotným
sídlem V Jámě 699/1, 110 00 Praha 1

pro vyklizení nemovitosti, o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 30. 3. 2023, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. září 2023, č. j. 36 EXE 497/2023-33,

takto:

Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje**.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným usnesením zamítl návrh povinného ze dne 30. 3. 2023 ve znění doplnění ze dne 29. 4. 2023 na zastavení exekuce.
2. Exekučním titulem je vykonatelné usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 19. 10. 2021, č. j. 68 C 265/2020-16, jímž byl schválen smír, jímž se povinný zavázal vyklidit pozemek parc. č. xxx v k.ú. xxx, obec Praha (dále jen „předmětný pozemek“) a ocelovou montovanou halu, která je součástí tohoto pozemku, a vyklizené je předat oprávněným do 3 měsíců od právní moci usnesení o schválení soudního smíru. Usnesení nabylo právní moci dne 8. 11. 2021 a vykonatelnosti dne 9. 2. 2022.
3. Exekuci provádí Mgr. Martina Havlová, soudní exekutor Exekutorského úřadu Praha 10 pod sp. zn. 183 EX 185/23, na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 3. 2023, č. j. 36 EXE 497/2023. Dne 9. 3. 2023 vydala soudní exekutorka exekuční příkaz č. j. 183 EX 185/23-39 k provedení exekuce vyklizením.

Povinný navrhl zastavení exekuce s tím, že povinnost k vyklizení nemovitosti nemohl splnit pro obstrukce ze strany oprávněných, konkrétně postupy, jimiž mu fakticky zabránily v přístupu na předmětný pozemek a ve splnění této povinnosti. Zahájení exekučního řízení za těchto okolností považoval za předčasné.

Povinný uvedl, že na předmětném pozemku skladoval automobily; po právní moci exekučního titulu učinil nutná opatření k vyklizení pozemku oprávněných, zejména zakoupil jiný objekt, kam zamýšlel vozidla přemístit. Povinný dále uzavřel smlouvu s vyklízecí firmou, avšak vzhledem k tomu, že se na pozemku nacházejí i vozidla třetích osob, jejichž umístění brání povinnému v přístupu na pozemek a v jeho vyklizení, nemohla vyklizení provést a od smlouvy uzavřené s povinným odstoupila. Faktická situace panující na předmětném pozemku, zejména omezené

Shodu s prvopisem potvrzuje N.W.

možnosti přístupu povinného na pozemek, bránící jeho vyklizení, je známa právnímu zástupci oprávněných JUDr. Kulhánkovi na základě místního šetření.

4. Povinný dále uvedl, že oprávněné odstranily oplocení předmětného pozemku, došlo několika krádežím automobilů z majetku povinného včetně karavanu, škoda byla předběžně vyčíslena na částku 225 700 Kč. Povinný podal trestní oznámení; podle mínění povinného se oprávněné snaží zahájením exekuce a exekucním vyklizením automobilů povinného z pozemku zakrýt tyto krádeže. Do došetření věci Policií ČR neměl být exekuční návrh podán.
5. Oprávněné se zastavením exekuce nesoúhlasily s tím, že tvrzení povinného o faktické nemožnosti vyklidit předmětný pozemek nejsou podložena konkrétními listinnými důkazy ani jinými důkazními návrhy. Povinný mohl bez větších obtíží předmětnou nemovitost vyklidit, oprávněné mu k tomu poskytly dostatečnou součinnost. Povinný má kontakty na všechny sousední nájemce, kteří by mu bez dalšího umožnili realizovat vyklizení pozemku. Ačkoliv povinný několikrát přislíbil pozemek vyklidit a movité věci v jeho vlastnictví odvézt, dosud tak neučinil.
6. Soud I. stupně dospěl k závěru, že není dán žádný z důvodů pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 o. s. ř. Soud I. stupně uzavřel, že povinný měl dostatek času předmětný pozemek vyklidit, když exekuční titul nabyl právní moci dne 8. 11. 2021, vykonatelnosti pak dne 9. 2. 2022 a exekuční návrh byl podán teprve dne 13. 2. 2023. Tvrzení povinného, že z důvodu nedostatečné součinnosti oprávněných při uvolnění přístupu k vyklizovanému pozemku blokovaného cizími vozidly nemohl reálně předmětný pozemek vyklidit, hodnotil soud I. stupně jako nekonkrétní a tím spíše neprokázaná, když povinný k návrhu na zastavení exekuce připojil pouze několik svých dopisů, které adresoval právnímu zástupci oprávněných a které obsahují žádost povinného o součinnost při uvolnění přístupu na pozemek, jenž má být vyklizen. Pokud měl povinný – jak sám tvrdí, pozemek umožňující přístup k předmětnému pozemku v nájmu, bylo na něm, aby si možnost faktického přístupu zjednal (počínaje upozorněním vlastníků či provozovatelů parkujících vozidel, že na pozemku budou probíhat vyklízecí práce, když dle vyjádření oprávněných disponoval kontakty na všechny sousední nájemce) a splnil povinnost vyplývající z exekučního titulu předmětný pozemek vyklidit.
7. Námitky povinného, že za předmětný pozemek, resp. přístup k němu platí nájemné, že oprávněné odstranily oplocení předmětného pozemku a že je vedeno trestní řízení týkající se údajného odcizení automobilů povinného z pozemku oprávněných, nemají žádný vliv na probíhající exekuci vyklizením a žádná z nich nepředstavuje důvod pro zastavení či odklad provedení exekuce.
8. Soud I. stupně návrh povinného na zastavení exekuce zamítl s tím, že již posouzení skutkových tvrzení uvedených v návrhu na zastavení exekuce vede k závěru, že tato tvrzení nenaplnují žádný ze zastavovacích důvodů exekuce podle § 268 odst. 1 o. s. ř. Protože k dovození tohoto závěru nebylo nutné provádět dokazování, nebylo třeba nařizovat jednání před soudem I. stupně. O nákladech řízení o zastavení exekuce soud I. stupně nerozhodoval s odkazem na úpravu nákladů exekučního řízení vyplývající z § 87 a § 88 e. ř.
9. Toto rozhodnutí soudu I. stupně napadl povinný včasným a přípustným odvoláním. Namítal, že požadavek oprávněných na nucené vyklizení předmětné nemovitosti v exekuci má šikanózní charakter, pokud mu cílené obstrukce oprávněných znemožnily splnit povinnost vyklidit pozemek ve stanovené lhůtě a nadále mu v možnosti vyklidit pozemek od uskladněných automobilů fakticky brání.

Povinný zopakoval tvrzení uvedená již v návrhu na zastavení exekuce, tj. že ihned po schválení smíru započal s vyklizením pozemku, které však od počátku komplikovaly oprávněné tím, že odstranily oplocení pozemku a došlo k odcizení několika z uskladněných automobilů povinného. V současné době brání povinnému v možnosti vyklizení pozemku skutečnost, že na pozemek byla navezena vozidla třetích osob, která mu znemožňují využití jediného možného výjezdu z pozemku. Z uvedených důvodů povinný navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu I.

stupně zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby změnou napadeného usnesení exekuci zastavil.

10. Oprávněné se k odvolání nevyjádřily.
11. Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu I. stupně (§ 212, § 212a odst. 1, 5, 6, § 254 odst. 8 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
12. Ústavní soud ve své judikatuře (v nálezu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3216/14) připustil, že podání exekučního návrhu po vykonatelnosti exekučního titulu za situace, kdy je zcela zřejmé, že povinný je připraven plnit a potřebuje k tomu jen součinnost oprávněného, může být kvalifikováno jako zneužití práva na soudní ochranu a v takovém případě se jedná o způsobilý důvod pro zastavení exekučního řízení podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.
13. V daném případě povinný de facto namítá, že soud I. stupně nesprávně z tohoto hlediska zhodnotil jím tvrzené důvody pro zastavení exekuce, tj. že k vyklizení pozemku nedošlo pouze z důvodu nedostatku součinnosti oprávněných, resp. z důvodu jejich tvrzeného záměrného maření možností povinného pozemek vyklidit odvezením uskladněných automobilů.
14. Soudu I. stupně však nelze v tomto směru nic vytknout. Soud I. stupně tvrzení povinného zhodnotil se závěrem, že povinný měl v pariční lhůtě a dalších cca 8 měsících dostatek času na nerušené splnění exekučně vymáhané povinnosti.
15. Podání exekučního návrhu by totiž mohlo být hodnoceno jako šikanózní pouze za situace, pokud by byl povinný alespoň tvrdil okolnosti nasvědčující tomu, že se pokusil již v průběhu tříměsíční lhůty k plnění a v době bezprostředně následující po jejím skončení svůj závazek splnit a že mu v tom zabránily překážky, jejichž vznik lze přičítat oprávněným. Pouze za těchto okolností by bylo možné dovozovat, že podání návrhu na nařízení exekuce nebylo motivováno snahou oprávněných domoci se plnění, nýbrž snahou zatížit povinného náhradou nákladů exekuce.
16. Odvolací soud konstatuje, že povinný ani v návrhu na zastavení exekuce ani v odvolání netvrdil, že jím popisovaná situace, spočívající v obtížích při zajištění volného vjezdu na předmětný pozemek za účelem jeho vyklizení, panovala již v průběhu lhůty k plnění, resp. v době bezprostředně následující po jejím skončení. Tvrzení povinného, že oprávněné odstranily oplocení pozemku a došlo k odcizení několika z uskladněných automobilů povinného jsou z hlediska připravenosti povinného plnit v pariční lhůtě, resp. existence překážek pro faktické vyklizení, kladených ze strany oprávněných bezvýznamné. Skutečnosti rozhodné z hlediska výše uvedené skutkové podstaty zastavovacího důvodu podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pak nevyplývají ani z příloh návrhu – dopisů povinného adresovaných právnímu zástupci oprávněných v období od 27. 9. 2022 do 16. 2. 2023, neboť v nich povinný popisuje omezení svých možností v přístupu na předmětný pozemek v období cca 8–12 měsíců po uplynutí lhůty k plnění.
17. Se soudem I. stupně lze tedy souhlasit v tom, že samotné posouzení tvrzení odůvodňujících návrh na zastavení exekuce z hlediska vymezení zastavovacích důvodů podle § 268 odst. 1 o. s. ř. postačuje k závěru, že návrh není důvodný. Vzhledem k tomu, že ani odvolací námitky nebyly způsobilé zvrátit správné právní závěry soudu I. stupně, odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
18. Jednání nebylo třeba nařizovat. Potřeba nařízení jednání o návrhu na zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř. (§ 269 odst. 2 o. s. ř.) závisí na konkrétních okolnostech případu; není nutné nařizovat jednání ani v případech uvedených v § 268 odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř. tehdy, jestliže rozhodnutí závisí jen na právním posouzení. V daném případě vycházel závěr o tom, že skutečnosti tvrzené povinným nenaplňují zákonný důvod pro zastavení exekuce, pouze z právního posouzení tvrzení, jimiž povinný odůvodnil svůj návrh na zastavení exekuce.

19. Odvolací soud nerozhodoval o nákladech odvolacího řízení, neboť exekuce rozhodnutím odvolacího soudu nekončí, a proto na ně dopadá úprava nákladů exekuce vyplývající z ust. § 87 a § 88 ex. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to pouze z důvodu, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Praha 24. ledna 2024

JUDr. Marcela Kučerová v. r.
předsedkyně senátu